

От вона пішла між зайці. Ті, побачивши, що вона без хвоста, давай з неї сміяцца. Вона каже: «Е, нічого що я без хвоста, але за те я вмію корохода скакати.» Пішла в ліс, да вирубала дручок, да стала на горбі, а їм тим часом позвизувала хвости до купи, даї каже: «тікайте, бо йде вовчище-помелище!» Вони як сунуть во всі сторони,—так хвости й пообривали.—Послі того, як походились до купи зайці, бачать— всі без хвостів,—от и давай питатись один одного: «Ти був в лисички?»—Був.—От вони змовились, щоб як-небудь віддячить їйї. Узяли, зібрались всі, пішли до неї, підперли двері; щоб вона не вилізла,—да й там спалили їйї.

(Записана в с. Великої Снитинкѣ Васильковскаго уѣзда, Кіевскої губ; передалъ И. П. Новицкій.)

8.

ЛИСИЦЯ, ВЕДМІДЬ И МУЖИК.

Пуйшов раз чоловік у поле орати. Орав-орав, коли ж виходить з лісу ведмідь; прийшов до його: «давай, каже, я твого борозенного вола знім.» Той чоловік плаче:—«чим же я орати буду!»—Став просицца: «дай же, каже, хоч борозни дойти!»—«Ну, добре, доходить.»—Ліг собі ведмідь на возі, даї лежить. От, той доходить борозни, аж з лісу лисиця. «Що се в тебе, чоловіче, на возі лежить?» «А ведмідь,» каже:—«Скажи, що колода.»—«Колода,» каже.—«Е, як-би колода, дак вона б була привязана,»—та й побігла. А ведмідь каже: «привяжи мене.» Той узав, обмотав его, притяг добре до воза. Біжить лисиця знов. «Що се в тебе, чоловіче, на возі лежить?»—Колода.—«Е, як-би колода, до б сокира була встромлена.» Ведмідь и каже:—«встроми в мене сокиру.»—Той йому як устроїв,—зарубав.

Лисиця тоді й каже: «що ж ти мені тепер даси?»—«Ходім, каже, зо мною до-дому, дам тобі курей.»—«Е, не піду, сюди принеси.» Той пушов, узав у мешок трое курей, та собаку; принус. «Ходи ж, каже, сюди, забирай.» А вона стала так оддалук.—«Пускай, пускай, каже, по однуй,—я половлю.»—От вун одну курицю пустив; вона зловила, и другу, и третю; а дале, як випустить собаку,—лисиця в ліс, собака за нею. Добігла до нори, тай сховалась; а собака стоїть над корою да бреше.—От вона там у норі й питає: «очи мої! що ви робили, як я втікала?»—Ми дивилися, кудю до нори ближче та краще бігти, щоб тебе собака не догнав.—«Добре, очи мої! я вам вигуляри куплю. А ви, ноги мої! що робили, як я втікала?»—«А ми стрибали да не спотикались, щоб тебе собака не догнав.»—«Добре, ноги мої! я вам башмаки куплю! А ти, хвуст! що робив?»—А я, каже, мотався да чеплявся, то за кущ, то за пеньок, щоб тебе собака догнав.—«А, я ж тобі дам!» Висунула з нори, дай каже: «На, одкусн, поки біленьке.» Собака як ухопить йїї за хвуст,—на силу вирвалась.

Прийшов и той чоловік до нори: «я таки, думає, тебе викопаю! Тільки, щоб тут зробити, щоб вона не втікла, поки я до-дому за заступом піду?» Узав глек порожній, дай поклав над корою проти вітру; до вітер гуде, а вона думає, що то собака гарчить. Сиділа—сиділа,—визирнула,—аж глек. «Дав се ти мене налякав? я ж тобі дам!» Зачепила мотузкою собі за шию, дай понесла топить. Прийшла до озера, тай пускає в воду;—булькотить: «Е, не просись, каже, — не поможецьця.» Коли ж глек став набирацьця, — дай її тяне. «Тю дурний! се я тільки насміялась, а вун уже й справді!» — Пуйшла далі; лежить балабайка. Вона пудойшла, — бренькає. «Е, каже, гарненький голосок, да чортова думка!»

(Записана въ с. Рудьовкѣ Козелецкаго уѣзда, Черниговской губ. И. П. Новицкимъ.)